

Indbendinger, som ville fremkomme. Man vil sige: Ja, men Fagforeningerne have helt andre Formaal end at understøtte arbejdsløse, og som Følge deraf kunne vi risikere, at de ville bruge Statens Penge til at strejke for, og at de ville støtte dem, der blive arbejdsløse paa Grund af Lockout eller lignende. Vi have søgt at udtrykke, at dette ikke er vor Tanke — selvfølgelig vilde man meget let kunne sikre sig mod, at noget saadant sker — ved, at det i § 1 anføres, at Arbejdsløsheden ikke maa kunne tilregnes Arbejdernes eget Forhold. Man vilde ogsaa kunne komme med den Indvending: Men have vi da nogen Garanti for, at Mennesker som meget godt kunne faa Arbejde og faa det til en ordentlig Løn, ikke undlade at tage Arbejde? Hertil vil jeg svare: Hvis man vilde oprette en offentlig Arbejdsløshedsunderstøttelseskasse, hvor alle Fag kunde melde sig og blive Medlem, er jeg sikker paa, at selv om man i Forbindelse dermed havde et Arbejdsanvisningskontor, vilde der fremkomme meget mere Simulation om man kan udtrykke det saaledes — end naar man vil knytte Understøttelsen af de arbejdsløse til selve Fagets Organisation og stille dem under dets egen Ledelse og Kontrol. Det ligger i Sagens Natur, at alle Medlemmer, som vide, at naar de blive arbejdsløse, skulle de understøttes af den fælles Kasse, ville være interesserede i, at ingen misbruger denne Kasse, fordi de faa resitere, at naar Turen muligvis kommer til dem, vil der ingen Penge være i Kassen. Desuden ville de være interesserede deri af den almindelige Antændighedsfølelse, som gør, at man ikke vil taale, at Kammerater gaa og „spasere“ og nyde Understøttelse, naar der findes Arbejde for dem. Dernæst er der den Omstændighed, at hvis man knytter Arbejdsløshedsunderstøttelsen til Fagorganisationen, kan man vente, at alle ville være Medlemmer, men saa snart man gør den til en offentlig Institution, som man f. Eks. har gjort det i Svejts, er den eneste Maade, hvorpaa man er i Stand til at faa alle med, selvfølgelig den, at gøre det til en tvungen Sag. Den Vej tror jeg ikke, man vil gaa, og man vilde sikkert ogsaa hurtig komme til det Resultat, at den er uheldig. Man vilde i saa Tilfælde altsaa ikke kunne faa alle med, og som Følge deraf vilde man ikke kunne faa Bidrag fra de Folk, som hede disse Bidrag for det første for at staffe sig lidt Sikkerhed, men i særlig Grad for at støtte uheldig stillede Kammerater. Man har indsamlet saadanne Bidrag i adskillige Fag, og naar man ikke har gjort det i større Udstrækning, ligger

det i, at man i mange Fag har indset, at det vilde være fuldstændig haabløst at gøre Forsøg, fordi man ved de Beregninger, man har anstillet, hurtig er kommet til det Resultat, at det Kontingent, man maatte kræve af de enkelte, vilde blive saa stort, at man ikke kunde overkomme det. Hvis man derimod gaar den Vej, som vi have tilladt os at foreslaa, er det muligt at opnaa noget i den Retning. Der løbes ingen Risiko ved at gøre Forsøget, idet Staten ikke kommer til at betale en eneste Øre, med mindre Indenrigsministeren anerkender den Maade, hvorpaa man har indrettet sig, som nogenlunde forsvarlig. Dernæst gives der efter Lovforslaget om faa Nar Afgang til en Division, og til den Tid vil man maaske have høstet god Erfaring. Man vil maaske ved statistiske Oplysninger, Undersøgelser osv. have skaffet sig et Materiale, som savnes for Øjeblikket, til Bedømmelse af det hele Forslag. Hermed skal jeg altsaa tillade mig at slutte. Der har i denne Rigsdagssamling lydt de Ord, at man skulde imødekomme Smaaafks og Arbejdernes retfærdige Krav, og at det i og for sig ikke gjorde saa meget, hvad det kostede, naar det blot gik i den rigtige Retning. Jeg vil haabe, at disse Udtalelser ogsaa maa blive anvendte paa det Forslag, her foreligger. Naar man mener sig forpligtet til at komme Landarbejderne til Hjælp og maaske netop af Hensyn til, at man vil opretholde det bestaaende, haaber jeg ogsaa, at man vil gøre det, naar det drejer sig om Industriens Arbejdere.

Indenrigsministeren (Hørring):

Den ærde Ordfører for Forslagsstillerne har jo fremsat denne Sags Historie og fremdraget de Forslag i lignende Retning, som tidligere have været fremme. Han kom derved ogsaa til at omtale Loven af 10de Marts 1879, der gik ud paa at afhjælpe den tilstedeværende Arbejdsløshed — saa vidt jeg ved den eneste Gang, man ad Lovgivningsvejen har søgt at raade Bod paa Forhold af den Bestaaenhed, som der her er Tale om. Smidlertid var det, man gjorde den Gang, jo noget ganske andet end det, man tilstgter at gøre nu. Det, Loven gik ud paa, var, som det ogsaa hedder i dens Titel „midlertidige Foranstaltninger mod den ved Arbejdsløshed og Vinterens Strængthed indtraadte Nød.“ Den gav en Hjemmel for Kommunerne til at hede Tilskud til de fattiges Kasser for at sætte disse i Stand til at understøtte de nødlidende, der maatte antages ellers at ville blive trængende til Understøttelse af Fattigvæsenet, og for at hjælpe Kommunerne til Finansministeren Bemyn-